

Publicație editată de parohia TOMA COZMA, Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași, tel/fax 211 273, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844
Secretar redacție: Vasilica Onofrei, tel. 0741 706 602, e-mail: redactor_sef@yahoo.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank

Părintele Sofian Boghiu

- Sfaturi către Tineri —

Întrebări adresate de un grup de studenți creștini-ortodocși

(continuare din numărul 261)

- Părinte arhimandrit, care ar trebui să fie rânduiala zilnică de rugăciune a unui student ?

La Atena, a fost cândva o pereche de studenți care au impresionat foarte mult pe contemporanii lor. Aceștia erau Grigore și Vasile. Pe unul îl pomenește întreaga creștinătate sub numele de Sfântul Vasile cel Mare, iar pe cel de-al doilea ca Grigorie de Dumnezeu Cuvântătorul sau Teologul. Aceasta era fericita pereche de studenți de la Atena, care, pe lângă studiile lor, aveau și preocupările Evangheliei. În viață aveau două drumuri acești studenți, cum ne spune Sfântul Grigore, colegul Sfântului Vasile: un drum era la școală și celălalt la Biserică.

Așa trebuie să-și îndeplinească viața și studenții noștri contemporani, între studii și rugăciune. Nu știm cum își pot face programul însă pe lângă hrana trupeză pe care, vrând-nevrând o căutăm și ne-o însușim, avem nevoie de hrană sufletească, fără de care murim. Murim deși trăim ! Murim sufletește. Devenim sterpi, împietriți, uscați, nesimțitori, răi, geloși, mândri, și așa mai departe, fără această hrană sufletească. Și, de aceea, este bine să

CHENAR LITURGIC AL ACESTEI DUMINICI

• Preoți slujitori :

- ◆ P.C. Preot Paroh Mihai Mărgineanu
- ◆ Preot Il Iustinian Ionuț Răduc

• Strană:

- ◆ Diac. Ghinuță Scopos
- ◆ Adrian Gheorghită
- ◆ Gabriel Gheorghită
- ◆ Prof. Constantin Șimiraș

• Corul Parohial:

- ◆ **Sopran:**
Cristina Grigoraș
Mirela Palamariu
Otilia Pop

◆ Alto:

- Simona Casian
Ramona Zaharia
AnneMarie Bisoc

◆ Tenor:

- Radu Casian

◆ Bass:

- Victor Zaharia, Cătălin Pop

• Paraclisier:

- Consilier Nicolae Cimpoi

• Asistenți liturgici:

- ◆ Vasile Arămeanu
- ◆ Ionuț-Andrei Sandu
- ◆ Dragoș Cernea
- ◆ Alexandru Stratulat
- ◆ Thomas-Robert Lorincz

• Ipodiaconi:

- Iulian Bubuianu, Laurențiu Bubuianu, Răzvan Holicov, Bogdan Holicov, Andrei Grigoraș, Radu Macsimov, Teodor Macsimov, Robert Postolache

• Biblioteca parohială:

- Dumitrița Botezatu
- Teodora Huncă

Colaboratori care au contribuit la realizarea acestui număr

• Articole:

- Ieromonahul Arsenie Mărgineanu

ne hrănim și cu una și cu alta. Așa cum spune Mântuitorul Hristos: Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate celelalte se vor adăuga vouă !

- De ce se spune că rugăciunea este un dialog cu Dumnezeu, când în realitate vorbim numai noi ?

E totuși un dialog, pentru că Dumnezeu este Cel care ascultă rugăciunile noastre. Când vorbim cu cineva, celălalt, care asculta, consimte, aproba ceea ce spunem noi. Sau, din când în când, cum se întâmplă, Dumnezeu nu ne ascultă rugăciunea. Este un răspuns din partea lui Dumnezeu. Sau ne ascultă rugăciunea, și atunci, totuși e un dialog, o comunicare, o comuniune cu El.

- La un moment dat ajung să spun rugăciunea mecanic, fără să ajung la sufletul meu. Parcă ar avea loc o tocire a rugăciunii. Exiști o rutină în rugăciune ?

E bine s-o repetăm atunci. S-o repetăm și să facem un efort să ne gândim la ceea ce am spus; să cerem de la Dumnezeu această prosepțime a rugăciunii, atunci pe loc, și grabnic se întâmplă ceva cu noi.

(continuare în numărul următor)

Adresăm mulțumiri domnului inginer Cristian Miron, director al societății TEKNO S.R.L, și rugăm pe Bunul Dumnezeu să îi răsplătească jertfelnicia cu darurile și binecuvântarea Sa.

totul pentru electricitate www.teko.ro

Duminica fiului risipitor

2% **Diracționați 2% din impozitul pe venitul dvs. pentru lucrările și activitățile pe care le susține PAROHIA "TOMA COZMA"**

Datele noastre necesare pentru Completarea Formularului 230 sunt:
• Numele Asociației : PAROHIA "TOMA COZMA"
• CIF (Codul de Identificare Fiscală): 11198095
• Contul Organizației în format IBAN: RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450
• ATENȚIE: La formularul 230 trebuie anexat obligatoriu, în copie, formularul 210 — "Fișa fiscală", care se obține de la angajator.

DETALII și INFORMAȚII:
• Oficiul Parohial, tel: 211 273
• Direct la Pangarul bisericii Parohia "TOMA COZMA" vă este un partener credibil !

PROGRAM LITURGIC în această săptămână

◆ **Astăzi, începând cu ora 8.00, Utrenia și Sfânta Liturghie.**

◆ **Vineri, 29 februarie, la ora 8.00 vom oficia Slujba Sfântului Maslu.**

◆ **Sâmbătă, 1 martie a.c., Moșii de iarnă**

Vom oficia în biserică Sfânta Liturghie, începând cu ora 8.00, alături de rugăciuni pentru cei răposați dintre rudele noastre dar și pentru toți cei adormiți din veac, moșii și strămoșii noștri, care poate nu au avut parte de sfârșit creștinesc sau de slujbă de înmormântare, precum și toți cei pe care nu a avut sau nu are cine să-i pomenească.

Ca și în anii trecuți, slujba de pomenire din Joia Patimilor este transferată sâmbătă, 8 martie, astfel încât să avem pomeniri în toate Sâmbetele din perioada Triodului fără a mai stânjeni Săptămâna Patimilor Domnului.

Evangelhia duminicii
Pilda Fiului risipitor (Luca XV, 11-32)

11. Și a zis: Un om avea doi fii.
 12. Și a zis cel mai tânăr dintre ei tatălui său: Tată, dă-mi partea ce mi se cuvine din avere. Și el le-a împărțit averea.
 13. Și nu după multe zile, adunând toate, fiul cel mai tânăr s-a dus într-o țară depărtată și acolo și-a risipit averea, trăind în desfrânări.
 14. Și după ce a cheltuit totul, s-a făcut foame mare în țara aceea, și el a început să ducă lipsă.
 15. Și ducându-se, s-a alipit el de unul din locuitorii acelei țări, și acesta l-a trimis la țarinile sale să păzească porcii.
 16. Și dorea mult să-și sature pântecele din roșcovele pe care le mâncau porcii, însă nimeni nu-i dădea.
 17. Dar, venindu-și în sine, a zis: câți argați ai tatălui meu sunt îndestulați de pâine, iar eu pier aici de foame !
 18. Sculându-mă, mă voi duce la tatăl meu și-i voi spune: Tată, am greșit la cer și înaintea ta;
 19. Nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Fă-mă ca pe unul din argații tăi.
 20. Și, sculându-se, a venit la tatăl său. Și încă departe fiind el, l-a văzut tatăl său și i s-a făcut milă și, alergând, a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat.
 21. Și i-a zis fiul: Tată, am departe fiind el, l-a văzut tatăl său și i s-a făcut milă și, alergând, a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat.
 21. Și i-a zis fiul: Tată, am greșit la cer și înaintea ta și nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău.
 22. Și a zis tatăl către slugile sale: Aduceți degrabă haina lui cea dintâi și-l îmbrăcați și dați-i înel în mână lui și încălțăminte în picioarele lui;
 23. Și aduceți vițelul cel îngrășat și-l înjunghiați și, mâncând, să ne veselim;
 24. Căci acest fiu al meu mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat. Și au început să se veselească.
 25. Iar fiul cel mare era la țarină. Și când a venit și s-a apropiat de casă, a auzit cântece și jocuri.
 26. Și, chemând la sine pe una dintre slugi, a întrebat ce înseamnă acestea.
 27. Iar ea i-a spus: Fratele tău a venit, și tatăl tău a înjunghiat vițelul cel îngrășat, pentru că l-a primit sănătos.
 28. Și el s-a mâniat și nu voia să intre; dar tatăl lui, ieșind, îl ruga.
 29. Inșă el, răspunzând, a zis tatălui său: Iată de atâția ani îți slujesc și niciodată n-am călcat porunca ta. Și mie niciodată nu mi-ai dat un ied, ca să mă veselesc cu prietenii mei.
 30. Dar când a venit acest fiu al tău, care ți-a mâncat averea cu desfrânatele, ai înjunghiat pentru el vițelul cel îngrășat.
 31. Tatăl însă i-a zis: Fiule, tu totdeauna ești cu mine și toate ale mele ale tale sunt.
 32. Trebuia însă să ne veselim și să ne bucurăm. Căci fratele tău acesta mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat.

Ascultarea

Ascultarea este o altă unealtă prețuită în lupta cu voia proprie. Potrivit Sfântului Ioan Scărarul, ascultarea este jertfirea mădularelor trupului în folosul vieții duhului. Ea este mormântul voii proprii și învierea smereniei (*Scara, III, 3*)

Te vei întreba poate: De cine să ascult? Sfinții îți răspund: „Ascultați pe mai-marii voștri” (Evrei 13, 17). Dar iarăși te vei întreba: Cine sunt mai-marii mei? Unde să-i găsești astăzi un adevărat conducător? La aceasta, Sfinții Părinți îți răspund: a avut grijă Biserica. Încă din vremea Apostolilor, ne-a dăruit un stăpân care-i întrece pe toți și care poate ajunge la noi oriunde și în orice stare ne-am afla. Fie că suntem în oraș sau la țară, căsătoriți sau celibatari, săraci sau bogați, stăpânul acesta este mereu cu noi și mereu avem prilejuri să-i dăm ascultare. Vreți să știți cum se

să mănânci; numai din rodul pomului celui din mijloc să nu mănânci” (cf. Fac. 2, 16; 3, 3).

Pe lângă post, mai avem și alți stăpâni pe care să-i ascultăm. Îi întâlnim la fiecare pas, în viața noastră de zi cu zi; nu trebuie decât să știm să le recunoaștem glasul. Soția ta îți spune să-ți iei haina de ploaie: fă cum zice ea, și faci ascultare. Un coleg de serviciu te roagă să-l însoțești o bucată de drum; du-te cu el, și faci ascultare. Îți dai seama că acest copil are nevoie să se ocupe cineva de el și să-ți țină de urât; fă-o, pe cât posibil, și faci ascultare. Nici ucenicul din mănăstire nu are mai multe prilejuri să facă ascultare decât ai tu, la tine acasă. Și tot atâtea vei găsi la serviciu sau în relațiile cu vecinii.

Ascultarea înlătură multe bariere. La libertate și la pace nu vei ajunge decât în măsura în care inima ta nu va mai opune rezistență. Fă

numește? Este sfântul post.

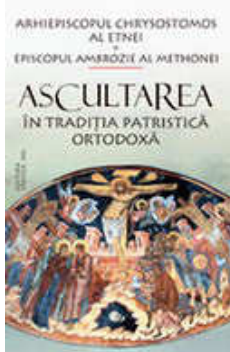
Dumnezeu nu are nevoie de postul nostru. Nici măcar de rugăciunea noastră nu are nevoie. Dumnezeu este desăvârșit, nu-i lipsește nimic și nu poate avea nevoie de nimic din ceea ce I-am putea oferi noi, făpturile Sale. N-avem ce să-I dăruim, dar, ne spune Sf. Ioan Gură de Aur, El vrea să-I aducem jertfa noastră în folosul propriei noastre mântuirii.

Cea mai însemnată jertfă pe care o putem aduce Domnului suntem noi înșine și nu o putem face decât încredințându-I voia noastră. Aceasta o învățăm prin ascultare, iar ascultarea o dobândim prin practică. Cel mai bun mod de a practica ascultarea este cel pe care ni-l pune la dispoziție Biserica, prevăzând zile și perioade de post. Într-un fel, ea ne spune atunci cum i-a spus Dumnezeu lui Adam: „Din toți pomii poți

ascultare și îngrădirile de spini se vor da la o parte în fața ta. Și atunci, dragostea va avea loc să crească. Prin ascultare, îți vei desființa trufia, spiritul de contradicție, pretinsa ta înțelepciune și îndărătnicia, care te închid ca într-o carapace de nepătruns. Atât timp cât te vei ghemui în această carapace, nu-L vei putea întâlni pe Dumnezeul iubirii și al libertății.

Obişnuiește-te să te bucuri când ți se ivește vreun prilej de ascultare. Dar este nepotrivit să le cauți anume: riști să aluneci într-o slugărnice artificială și să te smintești, complăcându-te în propria-ți virtute. Fii sigur, vei găsi câte prilejuri ai nevoie și vor fi tocmai cele care-ți trebuie. Dacă-ți dai seama că ai lăsat să-ți scape vreun prilej de ascultare, muștră-te pentru neglijență. te-ai purtat ca un marinar care nu se folosește de un vânt puternic.

SEMNAL EDITORIAL

Vă semnalăm în cadrul rubricii de astăzi, cartea *Ascultarea în tradiția patristică ortodoxă*, scrisă de Arhiepiscopul Chrysostomos al Etnei și Episcopul Ambroziei al Methonei și

apărută la Editura Vremea, București.

„Dacă există un lucru— afirmă Arh. Chrysostomos al Etnei— pe care această carte, precum și celelalte cărți ale mele despre Părinții Deșertului, l-ar spune și cu adevărat ar *trebuie* să-l spună creștinilor de astăzi, fie ei ortodocși sau nu, atunci acela ar fi următorul: mai există încă un fir de aur de înțelepciune duhovnicească în structura Creștinătății răsăritene, care duce chiar până la Apostoli. Și întrucât mărturia lui Hristos este cu adevărat universală, deschisă întregii familii a omului, acest fir se extinde din Biserica răsăriteană și cuprinde sufletele tuturor celor care cu sinceritate și fără prejudecată caută singurul criteriu al adevărului care dă consistență tuturor celorlalte adevăruri, *Logosul dumnezeiesc*.

Învățând în mod sistematic să renunțăm la vrerile noastre, ne golim pe noi înșine și preluăm esența celui față de care am devenit ascultători. Dacă urmărim voința Bisericii, suntem transformați în membre ale Trupului lui Hristos, luând asupra noastră atributele naturii sale desăvârșite. Devenim, așa cum a exprimat unul dintre Părinții Bisericii, „fii ai lui Dumnezeu” în „Fiul lui Dumnezeu”. Părinții Bisericii „fii ai lui Dumnezeu” în „Fiul lui Dumnezeu”.

Tito Colliander, *Calea asceților. O călăuzire în viața*

Minunea pe care am trăit-o în 1954 (II)

- Ierom. Arsenie Mărgineanu* —

(continuare din numărul 261)

„După numele Tău Dumnezeule așa este și *Lauda Ta peste marginile pământului, de dreptate plină este dreapta Ta*” (Ps. 27, 9).

Purtam în suflet ca pe un tezaur sfânt amintirea unor momente din copilăria mea ce mi-au marcat profund viața. Eram convins de puterea lui Dumnezeu pentru că în anul 1947, la doar 16 ani, am asistat la cea mai mare minune pe care am trăit-o vreodată: după ce mai bine de un an de zile din cerul de deasupra satului nostru nu a căzut nici o picătură de ploaie, iar foamea ucigătoare pentru animale și chiar pentru oameni ne amenința cu pieirea, au fost aduse în procesiune în satul meu natal, Prisacani, moaștele Cuvioasei Parascheva de la Iași. Nu mai văzusem în satul meu niciodată asemenea mulțime de popor și un impresionant sobor de preoți. S-au început rugăciunile, iar Arhim. Teoctist (cel ce avea să devină Prea Fericitul Patriarh al României) care însoțise sfintele moaște ne îndemna mereu să ne rugăm stăruitor la Dumnezeu. Femei și bărbați, copii și bătrâni, plângeam deopotrivă înfricoșati de seceta care făcuse ravagii în satul nostru. Dar n-am ajuns la jumătatea slujbei, că a și venit un nor de ploaie mic cât un bănuț pe cerul arzător. Și

normalitate. Am luat mașina pe care lucram ca șofer și am cerut unui coleg să mă însoțească până la Roman. Deși el nu avea carnet, fiindu-i suspendat, totuși i-am încredințat camionul spre a-l duce înapoi la unitatea militară din Piatra Neamț, fapte deosebit de grave în raport cu regulamentul de circulație și cu disciplina militară. Apoi m-am urcat într-un tren ce m-a adus la Iași târziu după miezul nopții. Din gară, în plină iarnă, prin frig și viscol tăios, am parcurs pe jos până dimineața cei 28 de km până în satul meu. Am ajuns la sfânta biserică și am intrat să mă rog împreună cu cei dragi ai mei care toți se aflau în preajma Sfântului Altar, cinstind Nașterea Domnului. Cu bucurie, în haina-mi de soldat am intonat imnele liturgice și colindele împreună cu ceilalți membri ai corului parohiei, condus cu atâta râvnă de Mătușa Maria și Moșul Vasile Donea. Doar privirile celor din jur, mă făceau să îmi opresc lacrimile de bucurie și mulțumire pentru acest dar dumnezeiesc: întâmpinam pe Pruncul Sfânt, în biserică satului meu alături de părinții și frații mei și în armonia emoționantelor cântări specifice sărbătorii Crăciunului. Timpul părea că s-a oprit. După doi ani de îndepărtare

fenomenul a evoluat atât de repede încât înainte de încheierea rugăciunii a început să plouă. Pe măsură ce slujba se apropia de sfârșit, ploaia se întetea, astfel că parcă niciodată n-am trăit mai intens bucuria picăturilor de apă, semn al binecuvântării lui Dumnezeu pentru pământul însetat. După slujbă, părintele Teoctist i-a refuzat cu cuvinte blânde pe toți cei care grabnic, îi aduseră ca mulțumire, puțina brânză sau miere pe care o mai aveau, zicându-ne tuturor: „oameni buni, Sfânta nu așteaptă de la voi hrană, ci inimă bună, viață curată, credință nestrămutată!” În amintirea aceluia moment de mare împlinire pentru creștinii din satul meu, până astăzi dănuie monumentul din fața bisericii vechi, ce încearcă să cuprindă în puține slove tot ceea ce minunea Sfintei Parascheva a scris adânc în sufletele noastre. Iar eu, plecat de acasă în armată, aveam mereu în minte pe Dumnezeu și sfânta Parascheva, care după doi ani de secetă devastatoare, prin ploaia binecuvântată au arătat hambarele mai pline ca niciodată.

„Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult” (Ps. 142, 5)

Dar toate aceste mărturii de suflet parcă nu mai puteau să biruie tristețea ce mă cuprinsese ca militar la Piatra Neamț, după mai bine de 2 ani, de când mă aflam departe de casă și de părinți. Seara și dimineața, pe ascuns tot stăruiam în rugăciune, cerând fierbinte de la Dumnezeu ca măcar acel Crăciun să îl petrec acasă cu părinții mei. Și minunea nu a întârziat să apară, deși mi se părea că totul ține de

de satul meu natal și de familia mea, cu adevărat mare și negrăită bucurie s-a revărsat în sufletul meu la Sărbătoarea Nașterii Domnului din acel an.

(continuare în numărul următor)

* Ieromonahul Arsenie Mărgineanu este tatăl PC Părinte Paroh, Mihai Mărgineanu. Sfinția sa slujește la Mănăstirea Vorona din județul Botoșani.